

Reis d'Orient i lluita de classes

Article a càrrec de Judith Ribera, mestra, portaveu i membre del secretariat de la Intersindical-CSC Educació. Originalment publicat a Nació Digital <https://www.naciodigital.cat/opinio/23092/reis-orient-lluita-classes> el 30/04/2021.

Hi ha un fenomen social curiós que consisteix a construir mentides universals i que actua com a element de cohesió entre comunitats, pobles i, en definitiva, entre humans en general.

Una d'aquestes mentides és la creença que durant la nit del 5 al 6 de gener els tres Reis d'Orient porten regals als infants en recompensa per un any sencer d'obediència a les normes de l'escola, de la família o dels codis ètics. Això implica assumir, en certa manera, que ses Majestats d'Orient apliquen les normes bàsiques del xantatge.

Arriba un punt, però, i que és atribuïble a la maduració de les criatures, en què la fabulació és revelada i, a partir d'aleshores, els nens i nenes entenen que els regals que reben dels Reis d'Orient no depenen del seu comportament (criteri subjectiu i discutible), sinó de les nòmines i ingressos dels seus progenitors.

Una altra d'aquestes mentides universals que ens serveix per a viure enganyats i cohesionats en la degradació permanent de les nostres vides és la creença que la lluita de classes està superada, perquè el cert és que el Pare Capitalisme també menteix.

El problema, en aquest cas, és que el Pare en qüestió no troba el moment per a dir als seus fills (societat capitalista contemporània) de què va realment la història, i així perpetua la seva immaduresa *in aeternum*, i aquests són feliços amb els seus cotxes, hipoteques... Amb els regals del seu particular 6 de gener, en definitiva.

Només hi ha una certesa irrefutable: que ens menteixen. Cal que creguem que no existeixen les classes socials, que tots estem diluïts en la liquiditat d'una classe mitjana que no té cap motiu per queixar-se, i així la burgesia capitalista pot desarticlar, a baix cost, la lluita organitzada de la classe treballadora.

Com que el Pare Capitalisme no té ni la més remota intenció de ser sincer, qui pot ajudar a madurar, a pensar, a construir pensament crític? Qui pot empènyer els enganyats a rebel·lar-se contra el pare tirà? La resposta és una: l'escola (en el sentit més ampli del terme, òbviament).

Però, és clar, com deia aquell, “todo está atado y bién atado”, perquè la ideologia neoliberal s’ha escolat per tots i cadascun dels racons del sistema educatiu.

I els docents, paradigma de la ganduleria que només pensen en vacances, no només han de dedicar la seva jornada laboral a impartir continguts, sinó que, a més, han d’implementar programes de coeducació i de sexualitat, de prevenció de la violència, de salut, d’educació mediambiental, de robòtica i de noves tecnologies, de mediació de conflictes, de programes de llengües estrangeres, de treball per projectes, de racons, d’ambients, de crèdits de síntesi, de camps d’aprenentatge etc. Tot això, en el context d’aplicació del decret d’escola inclusiva, perquè es veu que publicant un simple decret el sistema educatiu esdevé inclusiu per art de màgia!

Els centres educatius s’han rendit a la lògica del mercat, s’han convertit en un bé de consum que ofereix productes a les famílies de la mateixa manera que ho fan les sucursals bancàries. Les jornades de portes obertes i la competència per captar alumnes durant els períodes de preinscripció porten a l’absurd una institució l’objectiu de la qual només hauria de ser un: garantir el dret a l’educació dels infants.

I la conseqüència de la mercantilització, com resulta fàcil d’imaginar, només és una: la retallada sistemàtica i sistemàtica dels drets dels treballadors i treballadores del sistema educatiu, no només els docents, i, de retruc, la degeneració i perversió del propi sistema que l’únic que acaba aconseguint és la perpetuació de les diferències entre classes socials. I sí, el cert és que existeixen.

I, mentrestant, aquí no passa res, anem fent, anem callant, anem obeint les directrius d’un Departament d’Educació que té molt clar qui mana. Perquè el Pare menteix, però és poderós i també castiga.

Cal que prenguem consciència de classe, cal que ens organitzem com a treballadors i treballadores, cal que aixequem la veu i ens mobilitzem. Continuar justificant la ignomínia no és ni ha de ser una opció.

En anglès, els Reis d’Orient són “The Three Wise Men” (Els tres homes savis), i, com que ens agraden les tradicions, així com els homes savis amb barba, recordem una frase lapidària i plena de saviesa d’un altre senyor barbut: “Obrers del món, uniu-vos!”. Substituïm obrers per docents i ja ho tenim!